

Arrest

nr. 310 586 van 30 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X (alias X)
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X) en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 december 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, verzoeker G.O. en diens vrouw en thans verzoekster D.P, die verklaren afkomstig te zijn uit Albanië, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 21 november 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) hun huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidige tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er noch aan de bedreigingen, noch aan de schietpartij, noch aan verzoekers pogingen tot het verkrijgen van politiebescherming in Albanië geloof kon worden gehecht. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in het arrest nr. 287 579 van 14 april 2023.

In het kader van hun huidige volgend verzoek verwijzen verzoekers opnieuw naar hun eerder aangehaalde problemen en meer bepaald naar het schietincident waarvan verzoeker en zijn broer het slachtoffer werden. Verzoekers herhalen tevens dat er geen bescherming is voor hen in Albanië. Ze vrezen bij terugkeer gedood te worden door hun belagers en dat hun kinderen op straat zullen belanden. Ter staving van hun huidige volgend verzoek leggen verzoekers het paspoort van verzoeker, alsook de geboorteakte van hun dochter neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat verzoekers in het kader van onderhavig verzoek opnieuw verwijzen naar motieven die ze naar aanleiding van hun vorige beschermingsverzoek reeds hebben aangehaald. Ze verklaren verder dat ze bij terugkeer naar Albanië gedood zullen worden door hun belagers. De commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissingen naar verzoekers eerste beschermingsverzoek waarbij aangaande de door verzoekers thans aangehaalde problemen reeds werd geoordeeld dat noch aan de bedreigingen, noch aan de schietpartij toen verzoeker langs het huis van zijn rivalen passeerde, noch aan verzoekers poging tot het verkrijgen van politiebescherming in Albanië geloof kon worden gehecht. De documenten die verzoekers neerlegden in het kader van onderhavig verzoek werpen geen andere licht op voorgaande vaststellingen van de commissaris-generaal.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoekers aanbrachten in het kader van hun huidige volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch komen ze in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met hun nieuwe familiale situatie, namelijk met de geboorte van hun dochters in België, kan niet gevolgd worden aangezien deze elementen, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt in de bestreden beslissing, alsook de verklaringen van verzoeker dat hij - mocht hij in België werken - voor zijn familie zou kunnen zorgen en hier een nieuw leven zou kunnen uitbouwen (VVV, vraag 17), de motieven betreffen die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing immers duidelijk aangestipt dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de geboorte van een familielid of op grond van eventuele toekomstperspectieven in België. Verzoekers betoog in het verzoekschrift maakt derhalve geenszins afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dienaangaande.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift dat de problemen die verzoekers broer in Albanië zou hebben meegemaakt niet ter discussie werden gesteld wordt verwezen naar hetgeen hierover eerder werd opgemerkt bij 's Raads arrest nr. 287 579 van 14 april 2023 in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek "De Raad stelt evenwel vooreerst vast dat verzoekende partijen voorbij lijken te gaan aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij over dit incident, en in het bijzonder de straf die haar broer omwille hiervan kreeg opgelegd, niet stroken met de inhoud van het neergelegde politieattest. Meer bepaald wordt er door verwerende partij op gewezen dat eerste verzoekende partij verklaarde dat haar broer naar aanleiding van het incident d.d. 15 december 2015 tot een gevangenisstraf van drie en een half jaar werd veroordeeld, waarvan hij anderhalf jaar heeft uitgezeten, terwijl uit het neergelegde politieattest evenwel blijkt dat hij veroordeeld werd tot een straf van twee jaar en acht maanden. Deze inconsistentie ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van het beweerde incident d.d. 15 december 2015." Verzoekers betoog in het verzoekschrift is geenszins van aard afbreuk te doen aan voormelde beoordeling van de Raad en betreft aldus een blote bewering waarbij ze niet het minste begin van bewijs aanbrengen om een dergelijk betoog te staven.

Het citeren van een passage uit het neergelegd verslag over de bloedwraak problematiek in Albanië is derhalve niet relevant gelet op het reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van verzoekers.

De documenten die verzoekers bij hun verzoekschrift hebben gevoegd, namelijk het Albanees paspoort van verzoeker en de geboorteakte van hun dochter, hebben slechts betrekking op de identiteit en nationaliteit van verzoeker en die van hun dochter, die hier niet betwist worden.

6. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 juni 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP betwisten dat zij geen nieuwe elementen hebben aangebracht, de Raad heeft dit onterecht bekrachtigd. VzP betwisten het oordeel van de CGVS van ongeloofwaardigheid van de schietpartij, gemeld bij hun 1ste VIB, ze blijven erbij en onderstrepen dat ze geen politiebescherming genoten, dit wordt eveneens bevestigd door de meest recente verslagen van hun land: er wordt niet opgetreden bij vendetta's. Zij voelen zich slachtoffer. Intussen zijn in België hun 2 dochtertjes geboren en ze vrezen voor hen eenzelfde lot nl. gedood te worden, bij gebrek aan bescherming. De vendetta treft het ganse gezin. Ze vragen de annulatie en wijzen erop dat alle broers inmiddels Albanië verlaten hebben, 2 van de 3 zijn inmiddels erkend in Griekenland, enkel de jongste nog niet. Ze voelen zich hier veilig.”

5. Verzoekende partijen brengen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 7 mei 2024.

5.1. Een verzoek tot horen heeft als doel om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niets eens is en waarom. Verzoekers gaan hier echter geheel aan voorbij en blijven hier manifest in gebreke.

Verzoekers beperken zich immers tot het louter herhalen van verklaringen die zij al eerder aflegden en argumenten die zij al eerder aanbrachten, waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en op ingegaan in voornoemde beschikking, zonder dat zij echter ook maar enige moeite en een poging doen om hetgeen in de beschikking concreet wordt vastgesteld en geconcludeerd van enige concrete en inhoudelijke repliek te voorzien. Hiertoe is immers (in de eerste plaats) vereist dat men concreet ingaat op de gronden van de beschikking, hetgeen verzoekers evenwel nalaten.

5.2. Waar verzoekende partijen ter zitting aangeven dat zij het oordeel van de commissaris-generaal betwisten inzake de ongeloofwaardigheid van de schietpartij aangehaald bij hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad erop dat het vorig verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen definitief werd afgesloten -zij dienden geen cassatieberoep in- bij arrest van de Raad nr. 287 579 van 14 april 2023, dat gezag van gewijsde heeft. De beslissingen genomen in het kader van verzoekers' vorig, eerste verzoek om internationale bescherming moeten als vaststaand worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement voorligt dat aantoonde dat de eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien dit bewijselement ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Dergelijk bewijselement ligt echter *in casu* niet voor. Een volgend verzoek om internationale bescherming kan niet aangewend worden als een vorm van impliciet beroep of als middel om een heroverweging te bekomen van feitelijke oordelen in voorgaande procedures.

De Raad benadrukt dat de door verzoekende partijen voorgehouden problemen in Albanië, waar zij in het kader van huidig volgend verzoek en ook ter zitting opnieuw naar verwijzen, reeds in hun vorig beschermingsverzoek ongeloofwaardig werden bevonden. Het louter volharden in een al ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, zoals verzoekende partijen bij huidig volgend beschermingsverzoek -enkele maanden na voornoemd arrest ingediend-, is vanzelfsprekend geenszins van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen. Aan hun eerdere en huidige verklaringen in een vendetta verwikkeld te zitten, wordt geen geloof gehecht. Voor de volledige beoordeling van hun relaas waaraan verzoekende partijen blijven vastklampen, verwijst de Raad naar voornoemd arrest geveld in het kader van hun vorig beschermingsverzoek.

Loutere verklaringen die neerkomen op een herhaling van de motieven die verzoekende partijen reeds in het kader van hun eerste beschermingsverzoek aanhaalden, kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van het vluchtrelaas.

5.3. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas, is de vraag naar eventueel voorhanden zijnde nationale beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst irrelevant. In die zin werd in de beschikking al opgemerkt: *“Het citeren van een passage uit het neergelegd verslag over de bloedwraak problematiek in Albanië is derhalve niet relevant gelet op het reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van verzoekers.”*

De verwijzing ter zitting naar recente verslagen waaruit volgens verzoekende partijen blijkt dat er in hun land van herkomst niet zou worden opgetreden bij vendetta's is derhalve, om diezelfde reden, ook niet dienstig. Bovendien wordt herhaald en aangestipt dat het feit dat zij in Albanië geen politiebescherming zouden hebben genoten/genieten, al eerder door verzoekende partijen werd aangehaald bij hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming dat mee in acht werd genomen bij de beoordeling ervan, een beoordeling die definitief is gelet op hoger vernoemd arrest. Dit maakt dan ook geen nieuw element uit in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Het feit dat de familiale situatie van verzoekende partijen intussen is gewijzigd, aangezien intussen in België hun 2 dochtertjes geboren zijn, betreft een element dat al eerder door verzoekende partijen werd aangehaald en waarmee al terdege rekening werd gehouden, zoals reeds in de beschikking werd opgemerkt, o.a. in punt 5. Waar verzoekende partijen herhalen dat zij voor hen, hun kinderen, eenzelfde lot vrezen, namelijk gedood te worden bij gebrek aan bescherming, beklemtoont de Raad dat aan de door hen voorgehouden problemen in Albanië geen geloof wordt gehecht. Gelet op de ongeloofwaardigheid van die problemen, is, zo weze herhaald en beklemtoond, de vraag naar eventueel voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden niet aan de orde/niet dienstig.

5.5. Wat betreft de opmerking ter zitting dat alle (schoon)broers inmiddels Albanië zouden hebben verlaten en dat twee van de drie inmiddels zouden zijn erkend in Griekenland, een bewering die niet wordt gestaafd, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier gebeurt. Dat verzoekende partijen voorts aangeven zich in België veilig te voelen, heeft louter betrekking op hun situatie hier, doch niet op die in hun land van herkomst Albanië ten aanzien waarvan hun verklaarde nood aan internationale bescherming dient te worden onderzocht en beoordeeld. Dit maakt dan ook geen nieuw element uit dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partijen in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 7 mei 2024 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizendvierentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. RYCKASEYS